

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een met naam genoemde ambtenaar van het regionale politiekorps Noord-Holland Noord hem, naar aanleiding van een incident in de kleedkamer na een voetbalwedstrijd van zijn zoontje, onheus heeft behandeld en zich partijdig heeft opgesteld door hem:

op basis van één melding en zonder nader onderzoek als verdachte van bedreiging aan te merken;

op 4 oktober 2006 om half tien 's avonds te bellen met de mededeling dat hij zich in de toekomst dient te onthouden van het bedreigen van kinderen;

op 11 oktober 2006 een brief te sturen waarin is aangegeven dat verzoeker grenzen heeft overschreden door zijn agressieve gedrag en bedreigingen richting de kinderen en verzoeker wordt aangeraden zijn bedreiging richting de kinderen niet in daden om te zetten omdat in dat geval onverwijld aangifte zal worden gedaan door de benadeelde(n).

Tevens klaagt verzoeker erover dat de politie hem tijdens de behandeling van zijn klacht over bovenstaande gedragingen niet in de gelegenheid heeft gesteld om met de betrokken ambtenaar te spreken.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoekers zoontje Y van elf jaar werd al enige tijd door kinderen van school gepest. Ondanks meerdere gesprekken met de school is het pesten van Y niet opgehouden.

De kinderen die Y pestten zaten voor een groot deel samen met Y in het voetbalteam. Volgens verzoeker bepaalde een kern van de jongens binnen het voetbalteam de gang van zaken en de teamgenootjes die hieraan niet voldeden, werden uitgescholden en in sommige gevallen bedreigd en mishandeld.

Op een gegeven moment kwam Y thuis met het verhaal dat hij een mes op zijn keel had gekregen. Bovendien waren zijn kleren meerdere malen gescheurd en was zijn fiets beschadigd.

Nadat Y tijdens een voetbalwedstrijd op 30 september 2006 door teamgenootje Z was uitgescholden, heeft verzoekers echtgenote Z hierop aangesproken. Z reageerde volgens verzoeker onverschillig en zei dat Y zijn best niet deed. In de kleedkamer wilde verzoeker Z aanspreken op zijn gedrag, maar deze gedroeg zich recalcitrant en weigerde schuld te bekennen, aldus verzoeker. Toen verzoeker dit gedrag zat was zei verzoeker tegen Z dat hij zijn grote bek moest dichthouden. De vader van een ander teamgenootje greep hierop

in en zou gezegd hebben dat verzoeker zelf zijn grote bek moest dichthouden en dat hij verzoeker anders een klap voor zijn kop zou geven.

Op dat moment barstte bij verzoeker de bom en hij wendde zich in woede tot de vader van het teamgenootje om verhaal te halen. Voordat er iets kon gebeuren hield verzoekers echtgenote hem tegen en wist zij hem tot bedaren te brengen en naar buiten te krijgen. De coach stelde voor om een en ander op een later moment uit te praten, maar voor verzoeker en zijn echtgenote was de maat vol. Zij hebben ter plekke het lidmaatschap van de voetbalvereniging opgezegd.

2. Op 4 oktober 2006 om 21.30 uur belde politieambtenaar B. verzoeker, die volgens verzoeker stelde dat er door een paar ouders aangifte jegens verzoeker was gedaan vanwege de bedreiging van hun kinderen. De politieambtenaar zei verder dat verzoeker moest ophouden met het bedreigen van kinderen.

3. Hoewel verzoeker dacht dat het een grap betrof, ging hij de volgende dag toch naar het politiebureau te Hoorn. Volgens verzoeker vertelde een baliemedewerkster hem toen dat politieambtenaar B. een dossier had opgemaakt, waarin vermeld stond dat B. verzoeker had opgebeld om hem te waarschuwen vanwege zijn gedrag.

4. Politieambtenaar B. bevestigde verzoeker bij brief van 11 oktober 2006 dat hij verzoeker op 4 oktober 2006 had gebeld. De verschillende klachten die bij B. waren binnengekomen over verzoeker vormden de aanleiding voor dit telefoongesprek. Deze hadden betrekking op zijn dreigende en agressieve gedraging na afloop van de voetbalwedstrijd op 30 september 2006.

B. deelde verzoeker in die brief mee dat hij naar aanleiding van de klachten een onderzoek had ingesteld en vier mensen afzonderlijk had gehoord. Volgens B. had verzoeker door zijn gedrag een tiental kinderen bang gemaakt. Ook zou verzoeker geen gehoor hebben gegeven aan de begeleider die hem uitdrukkelijk vorderde de kleedkamer te verlaten.

B. liet verzoeker weten dat verzoeker met zijn gedrag grenzen had overschreden en dat de betrokkenen wilden dat verzoeker door B. op zijn gedrag werd aangesproken. B. raadde verzoeker aan zijn bedreiging richting de kinderen niet om te zetten in daden. Wanneer dit wel zou gebeuren, zou onverwijld aangifte worden gedaan door de benadeelde(n), aldus B.

5. Bij brief van 20 oktober 2006 aan de beheerder van het regionale politiekorps Noord-Holland Noord diende verzoekers advocaat een klacht in over het politieoptreden op 4 oktober 2006. Volgens verzoeker had politieambtenaar B. zich niet onafhankelijk opgesteld in het conflict, had B. slechts één partij gehoord en vervolgens voor eigen rechter gespeeld.

Een bemiddelingsgesprek leidde er niet toe dat verzoekers klacht naar tevredenheid werd afgehandeld. Bij brief van 19 februari 2007 verzocht verzoekers advocaat om een formele afdoening van de klacht.

6.1 In het kader van de interne klachtenprocedure hield de klachtencommissie op 14 en 21 maart 2007 een hoorzitting, waarbij politieambtenaar B. respectievelijk verzoeker en diens advocaat werden gehoord.

6.2 Politieambtenaar B. verklaarde op 14 maart 2007 onder meer tegenover de klachtencommissie dat hij een e-mail had ontvangen van een ouder in verband met problemen met verzoeker bij de voetbalvereniging. B. had contact met deze ouder opgenomen, die B. vertelde dat de trainer, een jeugdbestuurslid en een andere ouder kennis hadden van het voorval op 30 september 2006. Ook de bestuursvoorzitter had contact met B. opgenomen naar aanleiding van het voorval, aldus B.

Hierop had B. na 19.00 uur telefonisch contact opgenomen met de betrokken personen. Zij vertelden B. dat verzoeker zich tijdens het voorval op 30 september 2006 asociaal en agressief had gedragen tegenover de kinderen. De ouder die in de kleedkamer betrokken was bij het voorval, had tussen verzoeker en het aangesproken kind moeten komen, omdat verzoeker hem anders zou hebben aangevallen.

B. verklaarde voorts dat hem tijdens die telefoongesprekken is verteld dat de trainer verzoeker meerdere malen had gevraagd de kleedkamer te verlaten. De kinderen zouden een trauma hebben opgelopen en sommigen verstopten zich tijdens het incident op het toilet. De betrokkenen hadden B. gevraagd verzoeker persoonlijk aan te spreken op zijn gedrag, aldus B. Volgens B. gingen de betrokkenen akkoord met bemiddeling. B. wilde verzoeker er wel op wijzen dat zijn gedrag in de kleedkamer niet wordt getolereerd.

B. gaf tegenover de klachtencommissie aan dat hij er vanuit gaat dat wanneer vier mensen hetzelfde zeggen, dit een redelijk beeld geeft van wat er is gebeurd. B. had de vier betrokkenen na elkaar gebeld, dus zij konden niet met elkaar overlegd hebben.

B. verklaarde verder dat hij verzoeker na deze telefoongesprekken om 21.30 uur heeft gebeld. Het leek hem wel een geschikt tijdstip omdat de kinderen dan op bed zouden liggen. Volgens B. heeft hij zich tijdens dat telefoongesprek met verzoeker meteen voorgesteld als de wijkagent en verteld dat hij belde naar aanleiding van klachten over verzoekers gedrag. B. stelde dat verzoeker hem niet geloofde en uit z'n dak ging, waarbij hij onbeschofte dingen uitte. B. concludeerde dat er niet met verzoeker te communiceren viel en had tegen verzoeker gezegd dat hij zijn bedreigingen naar de kinderen niet ten uitvoer moest brengen, en dat er anders aangifte zou worden gedaan.

Desgevraagd vertelde B. tijdens de hoorzitting dat verzoeker tijdens het incident zou hebben gedreigd de kinderen op school op te zoeken en te slaan.

B. verklaarde voorts dat nadat verzoeker zich de volgende dag op het politiebureau had gemeld, hij nogmaals met verzoeker heeft gebeld. B. wilde hem uitnodigingen op het politiebureau om de zaak bespreekbaar te maken. Verzoeker liet hem echter niet uitspreken en noemde het telefoonnummer van zijn advocaat, waarna uiteindelijk de telefoon erop werd gegooid. In overleg met zijn leidinggevende heeft B. verzoeker vervolgens een brief geschreven.

B. gaf tegenover de klachtencommissie aan dat hij ontstemd was dat verzoeker via zijn advocaat een ander verhaal had verteld.

B. beaamde dat een gesprek met verzoeker onmogelijk leek. Dit had zijn leidinggevende ook gezegd. B. verklaarde dat hij niet bij het bemiddelingsgesprek aanwezig wilde zijn. Hij was van mening dat hij correct had gehandeld en gaf aan gekwetst te zijn; verzoeker moet wel eerlijk en open blijven.

Desgevraagd deelde B. tijdens de hoorzitting mee dat het gebruikelijk is om mensen in een dergelijke zaak te bellen in plaats van langs te gaan. B. gaf aan wijkcoördinator van zestien dorpskernen te zijn en dat hij kleine zaken graag klein houdt. Hij had verwacht de zaak vast te leggen in het systeem en het daarmee te beëindigen.

B. liet de klachtencommissie weten dat pas naderhand bekend werd dat er onenigheid op de school van verzoekers zoontje was.

Volgens B. kende hij één van de vier personen alleen uit een zogenaamd klantenpanel.

6.3 Verzoekers advocaat verklaarde op 21 maart 2007 onder meer tegenover de klachtencommissie dat het incident in de kleedkamer op 30 september 2006 niet op zichzelf staat. In de kleedkamer is er iets gebeurd waardoor verzoekers frustratie tot uiting is gekomen. Het werd verzoeker gewoon even te veel en hij heeft lelijke dingen gezegd, aldus zijn advocaat.

Verzoekers advocaat stelde de vraag wat voor een signaal er bij politieambtenaar B. terecht was gekomen en stelde dat wanneer iemand zich bedreigd voelt, hij aangifte moet doen. De advocaat gaf aan zich af te vragen of B. een bekende is van de vier personen met wie hij heeft gesproken. Volgens de advocaat is er sprake van een vriendendienst en is B. buiten zijn bevoegdheden getreden.

Verzoeker gaf tijdens de hoorzitting aan dat de woordenwisseling in de kleedkamer niet de schoonheidsprijs verdiende. Verzoeker vond dat een bepaalde, oudere jongen uit het team een grote mond had. Deze jongen had waarschijnlijk ook een aantal keren de fiets van zijn zoon in elkaar getrapt en diens kleren verscheurd. Volgens verzoeker was er geen sprake van bedreiging, wel van een dreigende situatie omdat de emoties hoog opliepen. Verzoeker gaf aan geen kinderen te slaan en dit ook nooit te hebben gedaan. Desgevraagd liet verzoeker weten zich niet te kunnen voorstellen dat kinderen in de

kleedkamer zich bedreigd voelden. De woordenwisseling was tussen volwassenen. Verzoeker gaf aan iets te emotioneel te hebben gereageerd, maar was van mening dat hij niet zo door de politie had mogen worden aangesproken. Verzoeker wist niet wie hij aan de telefoon had en volgens hem is het niet waar dat hij agressief reageerde. Verzoeker gaf aan te denken dat B. vanuit emotionele motieven heeft gehandeld en dat B. misschien de mensen kent die hebben geklaagd. Verzoeker stelde dat B. een selecte groep heeft gekozen om hun mening te horen. Hij heeft niet eens de voorzitter gebeld, aldus verzoeker. B. had hoor en wederhoor moeten toepassen. Verzoeker gaat er van uit dat de ouders van Z (de jongen met wie verzoeker de aanvaring in de kleedkamer had) aangifte hebben gedaan. De moeder van Z kent politieambtenaar B., aldus verzoeker.

7. De klachtencommissie bracht op 16 april 2007 advies uit aan de korpsbeheerder. De klachtencommissie had geconstateerd dat verzoeker na afloop van de voetbalwedstrijd op 30 september 2006 in de kleedkamer verhaal ging halen bij teamgenootje Z. Verzoeker had erkend dat hij zich daar heeft laten gaan en uitlatingen heeft gedaan die hij beter niet had kunnen doen. Verzoeker had echter ontkend dat hij bedreigend was geweest richting de kinderen. Toch waren kennelijk meerdere kinderen bang geworden en sommigen voelden zich bedreigd, aldus de commissie. Volgens verklaringen waren enkele kinderen zo bang dat ze zich hadden verstopt op het toilet.

Naar aanleiding van verhalen van de kinderen had een ouder contact opgenomen met wijkcoördinator B. Er werd bewust geen aangifte gedaan omdat betrokkenen in een kleine gemeenschap leven.

Hierop heeft B. enkele mensen benaderd die kennis hadden van het incident. Deze mensen bevestigden het verhaal. Op grond van die ervaringen besloot B. om verzoeker telefonisch te benaderen en hem op het hart te drukken niet verder te gaan in zijn gedrag c.q. met zijn aantijgingen. Verzoeker had - kennelijk door het tijdstip van het telefoontje - de indruk dat hij voor de gek werd gehouden. Volgens de klachtencommissie heeft verzoeker vermoedelijk mede daardoor dingen die zijn gezegd, selectief tot zich genomen. Het telefoongesprek was bedoeld als een waarschuwing, maar is op verzoeker anders overgekomen. Verzoeker is op het politiebureau "verhaal gaan halen", waarna B. weer een brief aan verzoeker heeft gezonden.

De commissie achtte het zeer acceptabel dat B. verzoeker telefonisch had benaderd om hem te waarschuwen. Zij verbaasde zich erover dat er gedurende het gehele traject geen gesprek tussen verzoeker en B. had plaatsgevonden, terwijl beiden daar wel open voor stonden. De commissie was van mening dat B. een correcte werkwijze had gevolgd. In de door hem verstuurde brief had de woordkeuze wellicht iets gelukkiger gekund, aldus de commissie. De commissie adviseerde de korpsbeheerder de klacht ongegrond te verklaren.

8. Bij brief van 2 mei 2007 aan verzoekers advocaat liet de korpsbeheerder weten met de klachtencommissie van mening te zijn dat B. een correcte werkwijze had gevolgd. Ten aanzien van de aan verzoeker gerichte brief overwoog de korpsbeheerder dat het meer voor de hand had gelegen woorden te kiezen waaruit niet een conclusie zou kunnen worden getrokken dat er sprake was van enige vooringenomenheid. Daarnaast had volgens de korpsbeheerder enige blijk van empathie voor de aanleiding van het incident, niet misstaan.

De korpsbeheerder was van mening dat B. zich jegens verzoeker behoorlijk had gedragen en achtte de klacht ongegrond.

Verzoeker wendde zich vervolgens tot de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van de onheuse bejegening en partijdige opstelling

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat een betrokken politieambtenaar hem onheus heeft behandeld en zich partijdig heeft opgesteld door hem op basis van één melding en zonder nader onderzoek als verdachte van bedreiging aan te merken, hem op 4 oktober 2006 om half tien 's avonds te bellen met de mededeling dat hij zich in de toekomst dient te onthouden van het bedreigen van kinderen en door hem op 11 oktober 2006 een brief te schrijven waarin staat dat verzoeker grenzen heeft overschreden door zijn agressieve gedrag en bedreigingen richting de kinderen en waarin verzoeker wordt aangeraden zijn bedreigingen richting de kinderen niet in daden om te zetten omdat in dat geval onverwijld aangifte zal worden gedaan door de benadeelden(n).

2.1 De korpsbeheerder heeft de Nationale ombudsman bij brief van 28 april 2008 verwezen naar zijn afdoeningsbrief van 2 mei 2007. De korpsbeheerder waren geen nieuwe feiten of omstandigheden bekend geworden, die aanleiding zouden geven om zijn zienswijze te herzien.

2.2 In een door de korpsbeheerder bijgevoegde mutatie uit het Bedrijfsprocessensysteem (BPS) van 4 oktober 2006 staat vermeld dat politieambtenaar B. diverse telefoontjes kreeg naar aanleiding van het incident op de voetbalvereniging. Om de zaak helder te krijgen had B. volgens de mutatie contact opgenomen met een tweetal personen. Zij hadden het verhaal onderschreven. Hierop had B. verzoeker gebeld. In de mutatie staat vermeld dat dit een kort gesprek was en dat verzoeker dacht dat hij in de maling werd genomen. Toch had B. hem aangegeven dat hij zijn bedreiging richting de kinderen niet om moest zetten in daden, aldus de mutatie.

2.3 In een mutatie van 5 oktober 2006 staat vermeld dat verzoeker aan de balie van het politiebureau in Hoorn kwam. Verzoeker had gezegd dat hij het belachelijk vond dat hij de

dag ervoor om 21.30 uur was gebeld door de wijkcoördinator, dat hij niet aan het woord was gekomen en dat hij door de wijkcoördinator van allerlei zaken werd beschuldigd.

2.4 In een daaropvolgende mutatie van 5 oktober 2006 staat vermeld dat politieambtenaar B. verzoeker naar aanleiding van diens bezoek aan het politiebureau wederom had gebeld om een afspraak met verzoeker te maken. Volgens de mutatie kwam B. niet aan praten toe en wilde verzoeker dat B. meteen het telefoonnummer van zijn advocaat opschreef.

3. Op 30 juni 2008 heeft een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman met betrokken politieambtenaar B. gesproken. B. heeft tijdens dat telefoongesprek onder meer verklaard dat hij een e-mail had ontvangen van een persoon wiens zoontje zich tijdens het incident in de kleedkamer bevond en wiens zoontje ernstig van verzoekers gedrag was geschrokken.

B. kende deze persoon vanuit het klantenpanel en de wijkraad en het contact dat hij met deze persoon had, was puur zakelijk, aldus B. B. had genoemde e-mail via zijn zakelijke e-mailadres ontvangen. De melder wilde dat er wel iets in de richting van verzoeker zou gebeuren, maar wilde vanwege de kleine gemeenschap geen aangifte doen.

B. heeft verder verklaard dat hij voorts door de bestuursvoorzitter was benaderd, die ook wilde dat er actie richting verzoeker zou worden ondernomen.

Nadat B. telefonisch contact had gezocht met de drie personen die eveneens op de hoogte zouden zijn van het incident en met hen had gesproken, heeft hij verzoeker gebeld. Het doel van het gesprek was dat B. zou aangeven dat de voetbalvereniging verzoekers gedrag niet tolereerde en dat men overwoog om aangifte te doen. B. wilde verzoeker dus waarschuwen. Een gesprek met verzoeker was volgens B. niet mogelijk, omdat verzoeker volledig "uit z'n dak ging". De volgende dag heeft B. verzoeker nogmaals gebeld naar aanleiding van het feit dat verzoeker zich die dag op het politiebureau had gemeld, maar ook toen was een gesprek volgens B. niet mogelijk; verzoeker had B. meteen naar zijn advocaat verwezen. Omdat B. verzoeker toch wilde laten weten dat zijn gedrag niet werd getolereerd, heeft hij verzoeker ook nog een brief geschreven.

Beoordeling

4. Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat bestuursorganen zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden. Dit houdt in dat een politieambtenaar burgers op een zakelijke en objectieve wijze dient te bejegenen.

5. Vast is komen te staan dat er zich op 30 september 2006 een incident heeft voorgedaan in de kleedkamer van de voetbalvereniging, waarbij verzoeker een teamgenootje van zijn zoontje heeft aangesproken op diens gedrag en heeft gezegd dat "hij zijn grote bek moest

houden". Een aanwezige vader reageerde hierop, waarna verzoeker zich in woede tot de vader wendde om verhaal te halen. Verzoekers echtgenote kon voorkomen dat er daadwerkelijk iets gebeurde.

Gebleken is dat politieambtenaar B. van een ouder een e-mail heeft ontvangen en door de bestuursvoorzitter was benaderd in verband met dit incident. Hierop heeft B. op 4 oktober 2006 contact opgenomen met drie andere personen die kennis hadden van het incident. Deze personen hebben het verhaal van de ouder bevestigd. Dit gaf voor B. aanleiding om na deze telefoongesprekken om half tien 's avonds contact op te nemen met verzoeker.

6.1 De Nationale ombudsman overweegt allereerst dat politieambtenaar B. wijkcoördinator is en dat het dus tot zijn taak behoort om in conflicten tussen burgers te bemiddelen. Toen B. op de hoogte werd gesteld van het conflict, diende hij dan ook iets met deze informatie te doen. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker tijdens de hoorzitting heeft gesteld, is het de Nationale ombudsman niet gebleken dat er sprake was van een zogenaamde vriendendienst. Het waren immers niet de ouders van Z die contact zochten met politieambtenaar B. (zoals verzoeker heeft gesteld) en ook niet de vader met wie verzoeker woorden had gehad, en B. kende de melder slechts zakelijk.

6.2 Ten aanzien van de klacht dat B. verzoeker op basis van één melding en zonder nader onderzoek als verdachte van bedreiging heeft aangemerkt, overweegt de Nationale ombudsman dat er van een verdenking geen sprake was. Er waren meldingen bij B. binnengekomen, waarop B. actie heeft ondernomen door telefonisch contact op te nemen met de betrokkenen. Dat B. deze meldingen heeft vastgelegd in het bedrijfsprocessensysteem, evenals het feit dat verzoeker aan het politiebureau is geweest en B. hem op 5 oktober 2006 nogmaals heeft gebeld, is een gebruikelijke gang van zaken bij de politie. Dit wil echter niet zeggen dat verzoeker als verdachte van bedreiging is aangemerkt.

Nu er nog geen sprake was van een verdenking mist dit onderdeel van de klacht feitelijke grondslag.

6.3 Ten aanzien van de klacht dat B. verzoeker op 4 oktober 2006 om half tien 's avonds heeft gebeld en hem heeft meegedeeld dat hij zich in de toekomst dient te onthouden van het bedreigen van kinderen overweegt de Nationale ombudsman als volgt.

Gelet op hetgeen B. tegenover de klachtencommissie en tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman heeft verklaard, gaat de Nationale ombudsman er van uit dat het de bedoeling was van B. om te bemiddelen in het conflict en verzoeker erop te wijzen dat zijn gedrag in de kleedkamer niet toelaatbaar was.

De Nationale ombudsman acht het tijdstip van het telefoongesprek niet onredelijk. Het is aannemelijk dat verzoekers kinderen dan op bed zouden liggen en B. en verzoeker het

telefoongesprek ongestoord zouden kunnen voeren. Overdag zou verzoeker wellicht niet thuis te bereiken zijn. De Nationale ombudsman constateert dat een telefoongesprek over een gevoelig onderwerp als hier aan de orde zeker risico's scheidt. Gelet op de aard van het gesprek had het in de rede gelegen dat B. verzoeker zou uitnodigen voor een persoonlijk gesprek en dat daarvoor een afspraak zou worden gemaakt.

Aan het eind van het gesprek heeft B. verzoeker meegedeeld dat hij zijn bedreigingen richting de kinderen niet ten uitvoer moest brengen en dat er anders aangifte zou worden gedaan. Hiermee heeft B. impliciet aangegeven dat hij ervan uitging dat verzoeker de bedreigingen daadwerkelijk zou hebben geuit. Nu er tijdens het telefoongesprek tussen B. en verzoeker niet inhoudelijk over het incident is gesproken, en verzoeker dus niet zijn versie van het verhaal heeft verteld, is het niet juist dat B. deze opmerking jegens verzoeker heeft gemaakt. Hoewel de Nationale ombudsman de indruk heeft dat B. goede bedoelingen had, heeft hij de schijn gewekt vooringenomen te zijn doordat hij er van uitging dat hetgeen de wederpartij over het voorval had gesteld, juist was. Weliswaar had B. vier personen afzonderlijk van elkaar gesproken die elkaars verhaal bevestigden, maar dit doet niet af aan het feit dat B. eerst verzoekers kant van het verhaal had moeten horen. Door verzoeker mee te delen dat hij zijn bedreigingen niet ten uitvoer moest brengen, heeft de politie gehandeld in strijd met het verbod op vooringenomenheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

6.4 Ten aanzien van de brief van politieambtenaar B. van 11 oktober 2006 overweegt de Nationale ombudsman dat B., ondanks dat hij verzoeker op 5 oktober 2006 had gebeld, nog altijd niet inhoudelijk met verzoeker over het incident in de kleedkamer had gesproken.

Nu verzoekers kant van het verhaal dus nog niet bekend was en er derhalve geen wederhoor had plaatsgevonden, acht de Nationale ombudsman de toonzetting van de brief aan verzoeker van 11 oktober 2008 niet juist, aangezien in die brief wordt verondersteld dat verzoeker zich agressief heeft gedragen en bedreigingen heeft geuit. Dat de toonzetting wellicht mede is beïnvloed door de felheid van de reactie van verzoeker tijdens het telefoongesprek met B. op 5 oktober 2006, acht de Nationale ombudsman wel begrijpelijk maar niet professioneel. Met deze brief heeft de politie gehandeld in strijd met het verbod van vooringenomenheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt eveneens niet behoorlijk.

II Ten aanzien van de klachtbehandeling

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie hem tijdens de klachtbehandeling niet in de gelegenheid heeft gesteld om met betrokken politieambtenaar B. te spreken.

2. De korpsbeheerder heeft de Nationale ombudsman bij brief van 28 april 2008 laten weten dat destijds de keuze is gemaakt om B. niet bij het bemiddelingsgesprek aanwezig te laten zijn vanwege de eerdere wijze van communiceren van verzoeker. Toen politieambtenaar B. verzoeker telefonisch benaderde om hem uit te nodigen voor een gesprek, reageerde verzoeker slechts door meerdere keren het telefoonnummer van zijn advocaat te noemen waarbij het gesprek van verzoekers kant werd beëindigd door de hoorn erop te gooien. De klachtbemiddelaar achtte het daardoor raadzaam dat B. niet bij het bemiddelingsgesprek aanwezig was.

3. Tijdens een telefoongesprek met een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman op 26 juni 2008 heeft verzoeker aangegeven dat het niet juist is dat B. hem op 5 oktober 2006 heeft gebeld om hem uit te nodigen voor een gesprek. Volgens verzoeker ging B. op dezelfde toon verder en heeft verzoeker B. toen naar zijn advocaat verwezen. Verzoeker heeft B. voorts verzocht hem niet meer lastig te vallen.

Verzoeker heeft verder aangegeven dat hij had verwacht dat B. tijdens de hoorzitting aanwezig zou zijn.

Beoordeling

4. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Dit betekent dat het bestuursorgaan een belangenafweging moet maken om te bepalen of er met klagers en betrokken ambtenaren in elkaars aanwezigheid wordt gesproken.

5.1 Vast is komen te staan dat de communicatie tussen verzoeker en politieambtenaar B. niet bepaald soepel is verlopen. De wijze waarop zij de telefoongesprekken met elkaar hebben beleefd, verschilt nogal. In ieder geval kan gesteld worden dat er van een constructief gesprek geen sprake is geweest en zij niet op redelijke wijze tot een inhoudelijk gesprek hebben kunnen komen.

Gelet op het feit dat verzoeker B. tijdens het telefoongesprek op 5 oktober 2006 naar zijn advocaat heeft verwezen en heeft verzocht hem niet meer lastig te vallen, acht de Nationale ombudsman het niet onredelijk dat de klachtbehandelaar de keuze heeft gemaakt om B. niet bij het bemiddelingsgesprek aanwezig te laten zijn.

Hiermee heeft de politie niet gehandeld in strijd met het redelijkheidsvereiste.

De gedraging is op dit punt behoorlijk.

5.2 Ten aanzien van de hoorzitting overweegt de Nationale ombudsman het volgende. De hoorplicht is een belangrijk onderdeel van de schriftelijke klachtenprocedure en is om meerdere redenen van belang. Zo moet de klager de gelegenheid worden geboden zijn

mening mondeling naar voren te brengen en kan het horen er ook toe dienen om nadere informatie te krijgen. Daarnaast bestaat door het horen van beide partijen de gelegenheid naar een oplossing te zoeken voor de problemen die ten grondslag liggen aan de klacht en kan door uitwisseling van informatie en wederzijdse inzichten het vertrouwen van de klager in het bestuursorgaan worden hersteld.

Uit de memorie van toelichting blijkt dat de wetgever ervan heeft afgezien om de gang van zaken tijdens het horen uitvoerig voor te schrijven. Het is aan het bestuursorgaan overgelaten om te beoordelen of het gewenst is de klager en de betrokken ambtenaar in elkaars aanwezigheid te laten horen. Het los van elkaar horen is uitdrukkelijk niet uitgesloten (zie Achtergrond).

Uit het verslag van de hoorzitting van 14 maart 2007, tijdens welke zitting politieambtenaar B. is gehoord, blijkt dat verzoeker en zijn advocaat die dag verhinderd waren en op een ander tijdstip zouden worden gehoord. Gelet hierop acht de Nationale ombudsman het niet onredelijk dat verzoeker en politieambtenaar B. niet in elkaars aanwezigheid zijn gehoord en is in overeenstemming met het redelijkheidsvereiste gehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Noord-Holland Noord is

gegrond ten aanzien van:

het telefoongesprek op 4 oktober 2006, wegens schending van het verbod op vooringenomenheid;

de brief van 11 oktober 2006, wegens schending van het verbod op vooringenomenheid.

niet gegrond ten aanzien van:

het aanmerken van verzoeker als verdachte van bedreiging;

de klachtbehandeling.

Onderzoek

Op 12 november 2007 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer R. te X, ingediend door zijn advocaat, de heer mr. drs. M.P.J. Appelman te Hoorn, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Noord-Holland Noord. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale

politiekorps Noord-Holland Noord, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken ambtenaar de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Hij maakte van deze gelegenheid gebruik.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor het justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Alkmaar over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Verzoeker is in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Betrokken ambtenaar B. deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van de korpsbeheerder gaf geen aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 8 november 2007 met bijlagen.

Standpunt van de korpsbeheerder van 28 april 2008 met bijlagen.

Informatie van verzoeker van 26 juni 2008.

Verklaring van betrokken politieambtenaar B. van 30 juni 2008.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:10, eerste lid

"Het bestuursorgaan stelt de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, in de gelegenheid te worden gehoord."

2. Memorie van Toelichting, Tweede Kamer, vergaderjaar 1997-1998, 25 837, nr. 3, p. 19 tot en met 21

"Artikel 9:10 Dit artikel bevat het beginsel van hoor en wederhoor. De hoorplicht vormt een essentieel onderdeel van de schriftelijke klachtprocedure. (...) Het horen is om meerdere redenen van belang. Niet iedereen is even goed in staat zijn gedachten schriftelijk te formuleren. Daarom moet de gelegenheid worden geboden dat de klager zijn mening mondeling bij het bestuursorgaan naar voren brengt. Het horen kan er ook toe dienen om nadere informatie ter beschikking te krijgen. Door het horen van beide partijen bestaat de gelegenheid naar een oplossing te zoeken voor de problemen die ten grondslag liggen aan de klacht. Een belangrijke doelstelling van de klachtprocedure is het herstel van het geschonden vertrouwen in het bestuur. Door uitwisseling van informatie en wederzijdse inzichten kan het vertrouwen van de klager in het bestuur worden versterkt, ook als hij geen gelijk krijgt. Toepassing van het uitgangspunt van hoor en wederhoor dient voorts de waarheidsvinding. De klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, dienen beiden in de gelegenheid te worden gesteld op elkaars standpunten te kunnen reageren.

Wij hebben ervan afgezien de gang van zaken tijdens het horen uitvoerig vast te leggen. Klachten kunnen immers onderling sterk verschillen. Zo is het aan het bestuursorgaan overgelaten om te beoordelen of het gewenst is de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, in elkaars aanwezigheid te laten horen. In dit artikel is volstaan met een aantal minimumeisen waaraan voldaan moet worden. Gelet op het belang van het horen zal slechts in een beperkt aantal gevallen van het horen kunnen worden afgezien. Dat kan in ieder geval indien de klager heeft verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord. Daarmee wordt aangesloten bij artikel 7:3, onder c, Awb. De klager kan schriftelijk en/of mondeling, waaronder ook telefonisch wordt verstaan, laten weten, dat hij afziet van zijn recht te worden gehoord. Mocht uit deze verklaring blijken dat inmiddels naar tevredenheid van de klager aan diens klacht tegemoet is gekomen, dan kan dat leiden tot toepassing van artikel 9:5. Twijfelt het bestuursorgaan ondanks de verklaring van de klager over het al dan niet horen, dan doet het er goed aan toch tot horen over te gaan. Daarnaast wordt voorzien in de mogelijkheid om van het horen af te zien indien de klacht kennelijk ongegrond is. Horen in dat soort gevallen zal veelal weinig meer kunnen toevoegen en zal veelal niet opwegen tegen de daarmee gemoeide bestuurslasten..."

3. Tekst en commentaar Algemene wet bestuursrecht (redactie: P.J.J. van Buuren en T.C. Borman), vierde druk, aantekening 2 op artikel 9:10

"De wetgever heeft de procedure niet uitvoerig willen vastleggen, omdat klachten sterk kunnen verschillen. De enige voorwaarde is dat beide partijen in de gelegenheid moeten worden gesteld hun standpunt kenbaar te maken. Verder is de procedure geheel vrij. Anders dan bij de bezwaarschriftprocedure (art. 7:6) is niet vastgelegd dat de betrokkenen in beginsel in elkaars aanwezigheid worden gehoord. Wederhoor. De bedoeling van de

wetgever is geweest dat klager en aangeklaagde op elkaars standpunten moeten kunnen reageren (wederhoor). (...). Anders dan in de bezwaarschriftprocedure (art. 7:6) heeft het bestuursorgaan in de klachtprocedure volledig vrije keus om klager en aangeklaagde al dan niet in elkaars aanwezigheid te horen..."